

LA MIRADA DE REBECA

Tot va començar quan el germà de Claudi, Raül, va perdre el seu DNI. Per culpa d'açò, els seus pares es van enfadar amb Claudi perquè pensaven que havia segut ell qui havia amagat el DNI de Raül; és clar, com que aquest és el fill perfecte que té memòria d'elefant, que ha tret un 9 al examen de selectivitat, etc.; aleshores va ser quan tots els ulls es centraren en Claudi i va ser quan decidí anar-se'n d'acampada al poble. Al principi la mare no ho va acceptar, però no va tindre més remei que aguantar-se. L'endemà, Claudi se'n anà amb l'autobús cap al poble.

Després d'un llarg viatge amb autobús, Claudi arribà al poble, se'n anà cap a la font, i plantà allí la seva tenda de campanya. La font estava prop del poble, així que si volia una cosa, no tenia més que baixar al poble. Era un poble menut, d'uns mil habitants, però gairebé es coneixia tot el poble, ja que els altres anys ja havia estiuat amb la família. A més, allí hi vivien parents seus, però va preferir no visitar-los.

El dia següent, s'alçà tard d'hora. Quan va eixir de la tenda per rentar-se la cara, s'encontrà amb una jove xica de grans encants i d'ulls verds. Ella deia que el coneixia, però ell no se'n recordava, encara que li sonava la seva cara. Ella li digué que baixara 200 metres més avall, on s'encontrava la seva tenda, per l'hora de sopar. Va estar tot el dia pensant-s'ho, però no hi havia manera de recordar-se'n.

Ja a les nou, Claudi baixà a la tenda de la jove. Ella li refrescà la memòria dient-li que es deia Rebeca, i que era cosina de Corina, una companya de classe de Claudi a la que tots la criden la Carxofes, perquè és vegetariana. També Rebeca és vegetariana.

Soparen una amanida de tomata i enciam, i després se'n anaren al riu a banyar-se. A Claudi li sorprengué que ella es tirara nua. Ell també ho fe, a petició de Rebeca, és clar. Però només entrar ja estava fora de tan gelada com n'estava l'aigua. Rebeca sortí de l'aigua per acariciar Claudi. Es besaren. Claudi va poder tocar parts íntimes que només havia somniat; encara que no va tocar les més íntimes de la jove.

Després de les dotze, Rebeca se'n va anar al llit, però abans li preparà una infusió a Claudi. L'endemà, Claudi es despertà nu sobre un llit que semblava més bé una taula. Minuts després, per la porta entrà un home d'uns dos metres alçada i feu alçar del llit al Claudi. Aquest paio portava uns pantalons curts i una tovalla per a que es vestira. Després, el gegant anomenat Quim, portà fins a una cabanya on hi havia unes sis taules amb deu cadires cada una. Semblava el menjador. Quan entrà un vell, deuria de ser el cap, tots s'alçaren amb respecte. Claudi vegué a Corina; i quan anà a parlar amb ella, Quim li ho impedí fent-lo sentar en una taula a soles. Tots l'observaven amb ulls i rialles de burla. Només li serviren una amanida per esmorzar. Ell s'haguera estimat més un entrepà de pernil.

Després d'esmorzar, Quim li ensenyà el poblat a Claudi. Hi havia de tot en aquelles cabanyes rústiques: biblioteques, tallers, escoles, dormitoris, un bar, magatzems...; però tot amb molt poca tecnologia.

A l'hora de dinar tampoc va abundar el menjar. Mentrestant, Quim li explicava el perquè del segrest de Claudi. El motiu era que segons ells havia insultat tots els vegetarians i la seva manera primitiva de viure en comunitat. Claudi no recordava mai haver insultat els vegetarians i de cap manera de forma tan brutal com deien els vegetarians.

Per sopar el mateix, poca cosa i al llit. No podia dormir, estava pensatiu pel que haguera pogut ser el causant dels danys morals d'eixa comunitat de vegetarians. Mentre estava pensatiu observà que algú li havia obert la porta. No podria ser més que Corina, que repenedita pel que havia passat el soltaria. El salvador va obrir la porta i fugí corrents. Claudi aprofità per escapar. Va ser inútil, ja que els que van alliberar a Claudi no eren més que simpàtics joves de la comunitat que volien passar-s'ho bé burlant-se dels intents de Claudi per

escapar.

L'endemà, tant cansat com estava Claudi, el van fer treballar com els altres després de desdejunar. Primer a l'hort i després a carregar troncs per cuinar, fer cabanyes, etc. A l'hora de dinar, encara que no li agradava molt, se ho va menjar tot de la fam que en tenia. Aquell dia es va seure a la taula del cap. Allí conversaren i el vell li ensenyà un retall del periòdic on hi havia publicada una carta molt ofensiva contra els vegetarians. Claudi es va sorprendre i de seguida entengué l'embolic. Explicà al vell Aldous que una altra persona havia utilitzat el nom i el DNI d'ell per redactar la carta al diari. Eixa persona era Raül; però no va dir pas que havia estat ell.

L'endemà, despertà dins la seva tenda de campanya. El primer que fou, va ser visitar a Rebeca, per demanar-li explicacions. Al final tot acabà bé per a Claudi i aconsegueix sortir amb Rebeca.

FI

Personatges:

–Claudi: Jove de 17 anys omnívor que s'enamora de Rebeca. És el protagonista de la aventura. El prenen com a un que jutja les coses sense saber-les.

–Rebeca: Jove xica de gran bellesa tant de cara com de cos. Té els ulls clars i els cabells rossos com la mel.

–Quim: És l'encarregat de donar-li la benvinguda a Claudi. És un home d'estatura considerada i bastant fort.

–Corina: Els companys de classe la criden Carxofes per ser tan estricta en quant al menjar carn.

–Raül: El germà de Claudi i el fill favorit de la família. Té 18 anys i és quasi la persona més intransigent i intolerant del món.

–Aldous: És el vell savi de la comunitat; fundador de la mateixa.

Autor:

–VICENT PALLARÉS I PORCAR: Va nèixer a Barcelona (1951), però resideix a Onda. Professor d'institut de secundària. Algunes de les obres més famoses són: *Pedrolo de Lleida* i *El pes de la mosca*.

Vocabulari:

–Esma: Infermeria respiratòria.

–Esfereït: Esglaiat, terroritzat.

–Llera: Llit (d'un riu)

–Desbarrar-se: Alterar-se.

Opinió personal:

–Aquest llibre m'ha agradat per dos bandes: una per contar la història d'un jove adolescent que viu unes aventures quasi de novel·la policíaca; i d'altra banda perquè dona uns valors ètics molt importants; com la transigència i no jutjar l'exterior de les persones sense conèixer el seu interior.